

SARA SHEPARD

PIHLA
PIIRTÄÄ
KOULUNÄYTELMÄN

SUOMENTANUT OUTI JÄRVINEN

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

*Tämä kirja on omistettu Michaelille,
jota parempaa ohikulkijaa ei ole
koulunäytelmissä nähty.*

Englanninkielinen alkuteos *Penny Draws a School Play*.
First published in the United States of America by G. P. Putnam's Sons,
an imprint of Penguin Random House LLC, 2023.
Copyright © 2023 by Sara Shepard and Alloy Entertainment LLC.
Published by arrangement with Rights People, London.
Produced by Alloy Entertainment, LLC.
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2024
ISBN 978-951-1-45217-1

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

ENNUSTUS

Rakas Kosmo,

en ole viime aikoina kirjoitellut, koska ei ole oikein ollut asiaa. Olisin tietysti voinut valittaa sinun tempauksistasi: olet kierinyt mudassa, räksyttänyt kaikkea mikä liikkuu ja napannut herkkupaloja toisten lautasilta. Varsinkin ruuan anastaminen on tuhmaa, mutta kuulostaa kyllä hauskalta, kun ahmaiset herkut kitaasi.

Miksen sitten ole kertonut omia kuulumisiani? Viime aikoina ei ole tarvinnut. Opettaja Himanen, joka opettaa tunnetaitoja, neuvoi minua pitämään päiväkirjaa joka päivä, mutta asiat ovat olleet niin mukavasti, ettei minun ole tarvinnut purkaa sydäntäni. Syksy on mennyt tosi hyvin. Yksikään musta kissa ei ole ylittänyt tietä nenäni edessä, enkä hätäntynyt edes sadonkorjuujuhlien tempuradassa.

Tosin juhlaparaatissa kulki melko kamala leijuva hahmo. En ymmärtänyt, ketä se edes yritti esittää.

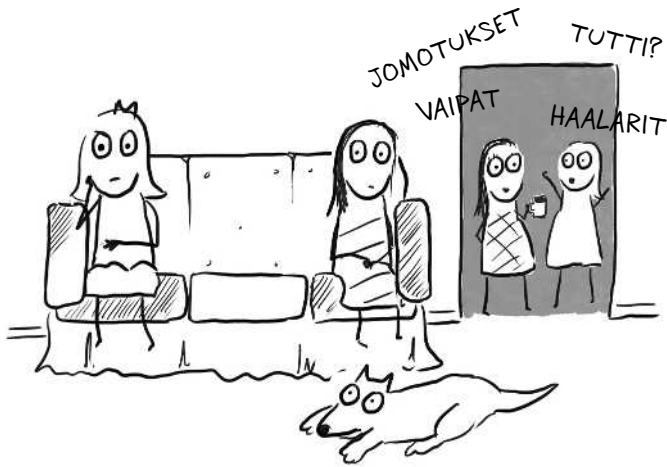
Jouluna meillä puhuttiin pelkästään siitä, että tähän aikaan ensi vuonna meillä on kaksi uutta vauvaa. Äiti tosiaan odottaa kaksosia. Aluksi minun oli

vaikea uskoa sitä, mutta sitten vanhemmat näyttivät todisteita.

Syksyn mittaan äiti vietti paljon aikaa muiden odottavien äitien kanssa, ja samaan porukkaan kuuluu myös Raisa Mannun äiti. Minä ja Raisa emme ole ystäviä. Hänen vuokseen menetin parhaan ystäväni Veeran, niin että meidän välit eivät edelleenkaan ole kunnossa. Tosin nykyään me taas moikataan toisiamme koulun käytävällä mutta ei koskaan pysähdytä juttelemaan.

Valitettavasti minä olen viime aikoina joutunut olemaan Raisan kanssa, kun äidit haluavat olla yhdessä. Yleensä se menee näin:

Yritän olla välittämättä Raisasta, sillä minulla on paljon uusia ystäviä: Viljo, Roope, Maria ja Petra.

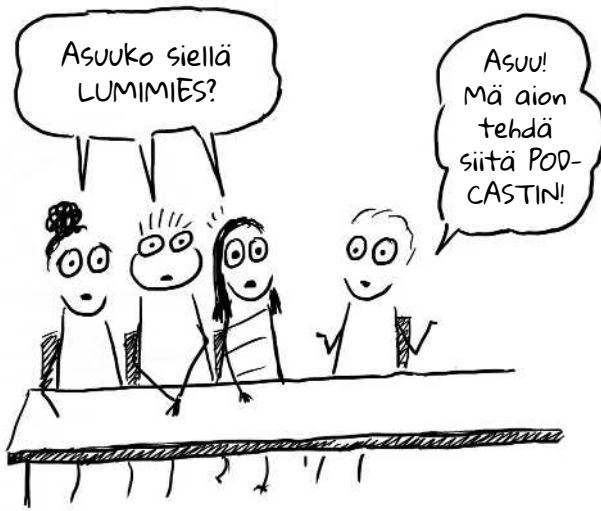
Välillä minun tekisi mieli sanoa, että Maria on paras ystäväni... mutta en jotenkin uskalla. Veeran kanssa kävi niin kurjasti. En tietenkään usko, että Marian kanssa kävisi samalla tavalla, mutta en myöskään halua uhmata kohtaloa. Siksi en aio sanoa ketään parhaaksi ystäväkseni - ainakaan julkisesti.

Nyt on joka tapauksessa tammikuu. Asiat ovat edelleen sujuneet mukavasti. Minulla ei ole ollut huolen häivää.

Ennen kuin tänään.

Kaikki alkoi ruokalassa. Me juteltiin siitä, että perinteisesti meidän koulussa nelosluokkalaiset esittävät keväällä näytelmän. Minun luokanvalvojani, opettaja Tammi, pitää ilmaisutaitoa koko porukalle, joten hän valitsee näytelmän, järjestää koe-esiintymiset ja jakaa pääroolit. Vuosittaisesta näytelmästä ei vielä ollut kuulunut mitään, mutta kaikki olivat selvästi jo alkaneet miettiä sitä.

Me kysyttiin myös Petran mielipidettä.

Minua ei huolestuttanut kovin paljon. Opettaja Tammi osaa valita meille sopivan näytelmän, josta kaikki pitävät, ja hän tietää kyllä, etten minä halua näytellä. Enhän minä pysty menemään edes luokan eteen, saati sitten näyttämölle.

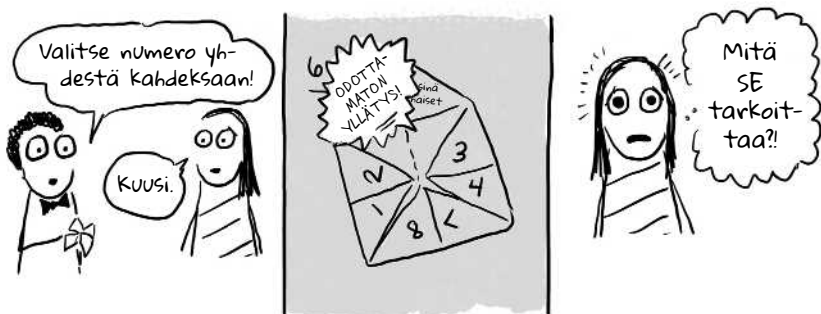
Sitten yksi Luka tuli meidän pöytään. Hän on myös neljännellä, ja hän kaupustelee aina kaikenlaista.

Kukaan ei yllättynyt siitä, että ennustuksen lisäksi sai kartion. Lukan vanhemmilla on urheilukauppa, ja hän yrittää aina päästä eroon kaikesta epämääräisestä tavarasta, jota kukaan ei ole halunnut ostaa.

Me tarjottiin Roopelta jääneitä keksejä, ja Luka kelpuutti ne maksuksi. Hänen ”ennustusvälineensä” oli sellainen paperista taiteltu juttu, jollaisia tehtiin kuvistunnilla muutama päivä sitten. Muut saivat ihan tyhjänpäiväisiä ennustuksia... mutta sitten tuli minun vuoroni.

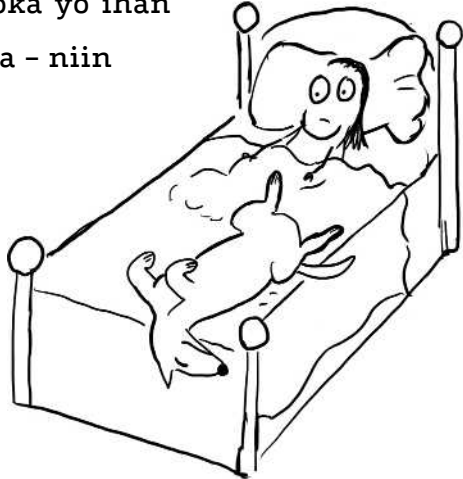

Sen jälkeen minun oli pakko taas alkaa kirjoittaa sinulle tätä päiväkirjaa, Kosmo.

OPETTAJA KETTUNEN

Rakas Kosmo,
siis ”odottamaton yllätys”! Inhoan yllätyksiä yli kai-
ken... ja varsinkin odottamattomia yllätyksiä. Aina
on parempi tietää, mitä on tulossa. Siinä mielessä
me kaksi olemme ihan samanlaisia. Sinä syöt aina
samaa koiranruokaa aina samasta sinisestä kupista.
Äiti vie sinut ulos joka päivä samaan aikaan, ja sinä
haistelet aina samat pissapaikat.

Sinä jopa nukut joka yö ihan
samassa asennossa - niin
että minun täytyy
pitää jalkoja
koukussa.

Mitä sellainen ennustus voi tarkoittaa? Minähän tiedän jo vauvoista. Se oli varsinainen yllätys, mutta ei se enää ole mitenkään odottamaton. Tapahtuuko minulle jotain muutakin? Miten minun pitäisi valmistautua siihen?

Viikonloppuna yritin olla murehtimatta liikaa. Eihän Luka edes ole mikään oikea ennustaja. Sitä paitsi näin hänet lauantaina, ja hän oli jo siirtynyt myymään taivuteltuja ilmapalloja. Tai no. Tavallaan.

Toisaalta olen kuullut, että sellaiset taitellut paperijutut kertovat aina TOTUUDEN. Kerran yksi kolmasluokkalainen Maisa sai ennustukseksi, että PALJON EPÄONNEA. Ja heti välitunnin jälkeen opettaja käski Maisan istumaan luokan perälle jär-

kyttävän suurten pehmoeläinten keskelle. Sen oli tarkoitus olla palkinto, mutta Maisa pelkäsi niitä pehmoja. Me kaikki pelätään.

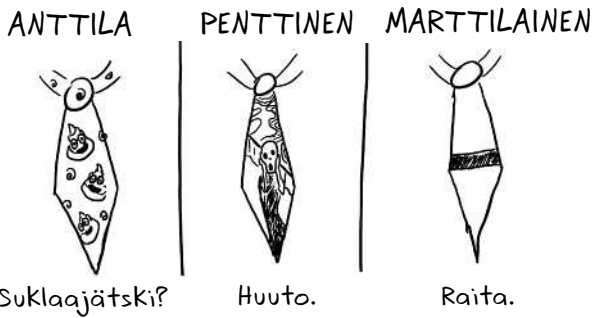
Joten tietenkin olin vähän huolissani. Ja kun maanantaina kävelin kouluun, pelkäsin että ennustus toteutuisi.

Opettaja Tammea ei näkynyt missään. Hänen sijastaan luokan edessä seisoj rehtori Marttilainen.

En ole koskaan tiennyt, mitä rehtori Marttilaisesta pitäisi ajatella, koska:

1. Hän on aina niin vakava. Moni opettaja käyttää koulussa hassua solmiota, mutta rehtori Marttilaisen solmiotkin ovat vakavia.

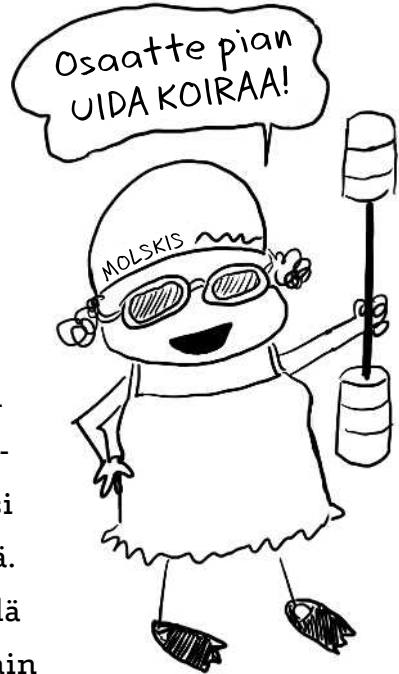
2. Joidenkin oppilaiden mielestä hän on tullut ulkoavaruudesta, koska hänen nimensä on melkein kuin "marsilainen". Sitä paitsi joku oli joskus kuullut, kun hän puhui pysäköinti-alueella jotain ulkoavaruudellista kieltä, joka oli kuulostanut tietokoneen ja oravan yhdistelmältä. En kyllä tiedä, onko se totta.
3. Jotkut oppilaat ovat ihan varmoja, että rehtori Marttilainen käy uimahallissa opettelemassa uimaan ja että häntä opettaa yksi Bertta, joka opettaa myös kaikkia taaperoita.

Mutta en tiedä, onko sekään totta.

Aluksi rehtori Marttilainen kertoi yllättävän uutisen: opettaja Tammi on joutunut kiireelliseen lonkkaleikkaukseen, joten hän ei tulisi takaisin ennen kesää vaan toipuisi rauhassa kotona. Meille tulisi uusi opettaja. Jo iltopäivällä.

Uusi opettaja? Syksyllä minua harmitti, kun sain kuulla että opettaja Tammi olisi meillä neljännelläkin luokalla, koska hän on opettajista ankarin. Mutta nykyään pidän hänestä. Hän ymmärtää minua. Hän ei koskaan kysele mitään, kun kerron lähteväni opettaja Himasen luo. Lisäksi hän antoi minulle ysin matematiikasta, vaikka en tosiaankaan osaa kaikkea, koska hän kuulemma näkee että yritän parhaani.

Siispä rehtori Marttilainen alkoi opettaa meitä. Ehkä hän tosiaan on marsilainen, koska hän sanoo kaiken ihan samalla yksitoikkoisella nuotilla.

Lopulta viimeinen tunti oli päättymässä. Aloin jo miettiä, ettei uutta opettajaa ehkä tulekaan - eikä se olisi kovin hyvä juttu, koska sitten joutuisimme sie-
tämään rehtori Marttilaista koko kevään. Entä kuka hoitaisi rehtorin hommat?

Juuri silloin ovi avautui.

Siis käsinuket?

Opettaja Kettunen näytti olevan tosissaan. Hän jatkoi sanomalla, että meillä tulee olemaan hauskaa yhdessä. Itse asiassa hän sanoi sen Tepolle. He ovat kai parhaita kavereita.

Sitten hän kertoi, että hän on opiskellut sekä opettamista että näyttötelemistä, joten hän olisi juuri oikea henkilö ohjaamaan meidän koulunäytelmämme.

POMMI PUTOAA

Rakas Kosmo,

kun koulupäivä päättyi, kävelin kotiin Viljon kanssa. Hän asuu vain muutaman korttelin päässä meistä, joten me ollaan kävelty yhdessä kotiin jo monta kuu-
kautta.

Kerroin uudesta opettajastamme. Viljo on opet-
taja Lehdon luokalla, joten hän ei ollut kuullut koko
jutusta mitään.

Kerroin myös, että opettaja Kettunen haluaa kaikki oppilaat mukaan näytelmään. Mitä sekin tarkoittaa? Pitääkö kaikkien puhua lavalla? Tuleeko ilmaisusta nelonen, jos ei suostu? En tiedä, pystynkö esiintymään yleisön edessä. Mitä jos poksahdan jännityksestä? Kuulin että jollekin lapselle oli kerran käynyt niin.

Kotona kuitenkin tajusin, että opettaja Kettusen koulunäytelmä on pienin kaikista ongelmistani.

Saavuin kotiin pahaa aavistamatta. Mimi-mummi odotteli minua kuistilla.

Pakko sanoa, että olen Mimi-mummin lapsenlapsista ainoa tyttö - ainakin toistaiseksi. Pian lapsen-

lapsia on kaksi lisää. Mutta on silti kivaa olla hänen lempityttönsä.

Sitten Mimi-mummi sanoi kaikki ne asiat, jotka hän aina sanoo tullessaan kylään. Minä kutsun sitä ”mummipuheeksi”.

Minä kysyin, miksi mummi oli tullut käymään. Älä nyt käsitä väärin, minusta on aina ihana nähdä häntä, mutta tänään oli ihan tavallinen maanantai. Yleensä Mimi-mummi on arki-iltaisinkin todella kiireinen kaikissa mummien harrastuksissa - romanttisessa lukupiirissä, virkkauskerhossa ja itsepuolustuskurssilla, mikä minusta kuulostaa kyllä vähän vaaralliselta vanhalle ihmiselle.